

Arrest

nr. 93 988 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 30 oktober 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 november 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 13 november 2012.

1.3. Op 20 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Kru origine, afkomstig van Paynesville. Sinds het begin van de burgeroorlog in 1990 verbleef u samen met uw moeder op verschillende plaatsen in het land. Op een niet nader bepaald ogenblik besloot u Liberia te verlaten - uw moeder bleef in het land - en ging u naar Ghana waar u in een vluchtelingenkamp verbleef. Toen dit vluchtelingenkamp gesloten werd, diende u terug te keren naar Liberia. In Liberia had u echter problemen omwille van uw broer die strijder was bij Charles Taylor. Uw broer was generaal en vermoordde vele mensen. De families van die mensen vielen u lastig omdat u de broer was van de moordenaar van hun familieleden. Op een dag werd u aangesproken door een man wiens zus door uw broer werd vermoord. Rondom jullie begonnen zich mensen te verzamelen en u werd geslagen en zwaar toegetakeld. U werd naar het ziekenhuis gebracht waar u een week diende te blijven.

Meer dan zeven jaar geleden ontdekte u dat u homoseksueel bent. Ook omwille van uw geaardheid had u problemen. U werd niet geaccepteerd als homo en mensen beledigden u op het strand. Ook werd u samen met een homoseksuele vriend eens uit een club gezet door mannen die u zegden dat het er geen homo-feestje was. Na dit incident kreeg u telefoon van een onbekende die u zei het land te verlaten omdat men anders met u komaf zou maken. Hierop besloot u dat het niet meer veilig voor u was en dat u Liberia diende te verlaten. U probeerde zich reeds te vestigen in China en Thailand maar daar stond de situatie u niet aan. De politie viel u er lastig en sprak geen Engels. In 2012 probeerde u naar Seoel te gaan maar omdat u onvoldoende bestaansmiddelen had mocht u Zuid-Korea niet binnen. U werd teruggestuurd naar België, het land waar u op dat moment vandaan kwam. In België vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen ernstige vragen worden gesteld bij uw beweerde problemen omwille van het feit dat uw broer generaal zou zijn geweest onder Charles Taylor.

Zo kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u een broer had die bij de rebellen van Charles Taylor vechtte. Immers, uw verklaringen hierover zijn allesbehalve aannemelijk aangezien u essentiële zaken over uw broer niet blijkt te weten. Zo weet u niet wanneer uw broer bij de rebellen zou gegaan zijn of wat hij precies tijdens de oorlog deed (zie gehoor CGVS, p. 2, 6), wat toch merkwaardig is aangezien u wel blijkt te weten dat de oorlog in 1990 begon (zie gehoor CGVS, p. 2), waardoor mag verwacht worden dat u ook gebeurtenissen die dicht bij u stonden (beter) zou kunnen situeren in de tijd. Bovendien weet u niet hoe oud uw broer is - u weet enkel dat hij ouder is dan u - (zie gehoor CGVS, p. 6). U weet ook niet waarom uw broer voor Charles Taylor ging vechten. U vermoedt dat het is omdat uw vader gedood was maar wanneer hierop doorgegaan wordt tijdens het gehoor verklaart u dat uw vader net door de troepen van Charles Taylor vermoord zou zijn, wat uw verklaringen enigszins inconsistent maakt. U verklaart hierna opnieuw niet te weten waarom uw broer de troepen van Charles Taylor vervoegd heeft (zie gehoor CGVS, p. 6). U weet verder niet hoe hij generaal is geworden, noch wanneer hij uiteindelijk Liberia zou verlaten hebben of waarom hij Liberia verliet (zie gehoor CGVS, p. 6). Ook wanneer u gevraagd wordt wat u ervan vond dat uw broer vocht voor Charles Taylor, verklaart u dat u er niks over dacht (zie gehoor CGVS, p. 2). Ook dit is een zeer merkwaardige verklaring in het licht van uw beweerde problemen in Liberia, zeker aangezien u verklaarde zelf niet gevochten te hebben tijdens de oorlog omdat u dacht dat de oorlog slecht was (zie gehoor CGVS, p. 2). Het is niet aannemelijk dat u hierover totaal geen mening zou gehad hebben. Dit antwoord komt dan ook totaal niet doorleefd over.

*Verder kan nog worden opgemerkt dat u enerzijds verklaarde dat, **telkens** wanneer u terugging naar Liberia en mensen u zagen ze u wilden lastigvallen om wat uw broer gedaan had tijdens de burgeroorlog (zie gehoor CGVS, p. 2). Later tijdens het gehoor wordt u dan gevraagd wat dan het **eerste probleem** was dat u had, waarop u verwees naar een incident met een man wiens zus door uw broer was vermoord (zie gehoor CGVS, p. 5). U kon zich evenwel niet herinneren hoe oud u op het moment van dat incident was (zie gehoor CGVS, p. 5). Gevraagd naar de andere incidenten die hierop dan volgden aangezien u eerder duidelijk sprak over meerdere momenten waarop u werd lastiggevallen ('telkens als ik terugging naarr Liberia' (zie gehoor CGVS, p. 2)), haalt u echter geen incidenten meer aan (zie gehoor CGVS, p. 6). Gevraagd hoe vaak u dan aangevallen werd omwille van (de daden van) uw broer, komt u tot de conclusie dat er slechts één incident is geweest maar dat u hoorde dat men u nog zou aanvallen (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook hier zijn uw verklaringen bijgevolg enigszins inconsistent te noemen. Bovendien blijkt u zelfs niet te weten wie u heeft aangevallen tijdens het bewuste incident. U*

verklaart niet te weten wie de man was wiens zus door uw broer zou zijn vermoord (zie gehoor CGVS, p. 5). Gevraagd hoe die man dan wist dat u de broer was van de moordenaar van zijn zus, komt u niet verder dan te stellen dat Liberia een klein land is en als je ergens komt meteen iedereen het weet (zie gehoor CGVS, p. 5). In dat opzicht zou het voor u dus niet moeilijk moeten zijn om er ook achter te komen wie het was die u aanviel, zeker aangezien er talrijke getuigen waren en u door enkele mensen naar het ziekenhuis zou zijn gebracht (zie gehoor CGVS, p. 5). Gevraagd of u niet naar de politie ging na het incident verklaarde u echter dat u geen adres had van die mannen dus hoe kon u hen dan laten arresteren (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook betreffende de geruchten die u na het incident opving dat u nog zou gezocht worden, bent u bijzonder vaag. U verklaart van een vriend vernomen te hebben dat u gezocht werd maar merkwaardig genoeg wist die vriend niet wie u dan zocht (zie gehoor CGVS, p. 7). Een tweede persoon zou geweten hebben dat het om mensen van de slum Westpoint ging, waar men drugs gebruikt en waar ook mensen wonen die familieleden zijn kwijt geraakt (zie gehoor CGVS, p. 7), wat allerm minst een concrete aanwijzing inhoudt en op zijn minst merkwaardige verklaringen zijn van iemand die u wil behoeden voor een concrete aanval. Verder verklaart u omwille van uw broer geen andere problemen te hebben gehad en weet u ook niet of uw zussen of andere familieleden omwille van de daden van uw broer problemen zouden hebben gekend (zie gehoor CGVS, p. 6, 7).

Al deze vaststellingen tasten reeds uw verklaringen met betrekking tot uw problemen omwille van uw broer fundamenteel aan.

Vervolgens kunnen ook enkele bedenkingen geformuleerd worden aangaande uw bewering problemen te hebben gekend in Liberia omwille van uw homoseksuele geaardheid.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid zelf, die ernstig doen twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan. Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Zo verklaart u uw homoseksuele geaardheid 7 à 8 jaar geleden ontdekt te hebben omdat een Brit, Michael, u toen voorstelde met hem te slapen tegen betaling (zie gehoor CGVS, p. 8). U verklaarde voordien nooit gedacht te hebben dat u een relatie zou kunnen hebben met een man (zie gehoor CGVS, p. 9). Gevraagd wat u vond van zijn voorstel verklaart u eenvoudigweg dat hij u geld gaf (zie gehoor CGVS, p. 8). Gevraagd wat u voelde toen u zich realiseerde dat u homoseksueel bent, verklaart u dat dit uw gevoel was en dat u daarvoor geaccepteerd moest worden (zie gehoor CGVS, p. 10). Gelet op het heersende sociale stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is het bijzonder merkwaardig dat u zich blijkbaar nooit vragen zou gesteld hebben bij uw nogal plotseling gewijzigde geaardheid, - u had voordien immers een relatie met een vrouw, Georgia, met wie u een zoon hebt en u twijfelde blijkbaar niet aan uw heteroseksuele geaardheid tot op het moment dat u de Brit leerde kennen - (zie gehoor CGVS, p. 4, 9). U haalt geen gevoelens van twijfel of angst aan bij de ontdekking van uw 'nieuwe' geaardheid. Het is best mogelijk dat u zich persoonlijk goed zou gevoeld hebben toen u uw eerste homoseksuele ervaring had en toen u beseftte dat u homoseksueel bent maar het is weinig overtuigend dat dit gevoel niet gepaard ging met gevoelens van twijfel, angst, frustratie,...omwille van het feit dat u een geaardheid hebt die sociaal volstrekt niet aanvaard is. Dat u uw ontdekte homoseksuele geaardheid in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt dan ook weinig doorleefd over.

Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaarde momenteel een relatie te hebben met een vrouw, Amy (zie gehoor CGVS, p. 4). U verklaart dat u er iets aan moest doen en dat u geen contact meer hebt met het vriendje dat u had (zie gehoor CGVS, p. 4). Gevraagd sinds wanneer u een relatie heeft met Amy, verklaart u zelfs al sinds 2003 een relatie met haar te hebben (zie gehoor CGVS, p. 4). Gevraagd of u met haar wil trouwen, verklaart u het niet te weten (zie gehoor CGVS, p. 4). U verklaart trouwens ook dat u OK bent in uw relatie met een vrouw (zie gehoor CGVS, p. 9). Verder verklaart u niet te weten of u homo zal blijven en wanneer u gevraagd wordt of u uw toekomst in België ziet met een man of met een vrouw verklaart u zelfs dat u die misschien met een vrouw ziet omdat u verwacht hier werk te hebben en dat dan alles zal veranderen (zie gehoor CGVS, p. 9, 10). Eerder gevraagd naar uw gevoelens dan naar uw plannen, namelijk of u **graag** uw hele leven met een man wil spenderen, antwoordt u opnieuw dat nog niet te weten (zie gehoor CGVS, p. 10). Al deze vaststellingen laten reeds toe uw beweerde homoseksuele geaardheid ernstig in twijfel te trekken.

Ook bij andere aspecten van de beleving van uw homoseksualiteit in Liberia kunnen enkele vragen worden gesteld. Zo verklaarde u dat mensen in Liberia weten dat u homo bent omdat ze u in een bar zagen knuffelen en spelen met uw Britse vriend (zie gehoor CGVS, p. 8). Ermee geconfronteerd dat het toch merkwaardig is dat jullie dat in een land als Liberia in het openbaar deden en dat je zoiets toch beter niet doet in een land als Liberia, antwoordt u dat jullie het doen zoals anderen en dat u ook op andere momenten aan het publiek liet zien dat u homo was (zie gehoor CGVS, p. 8). Dergelijk risicogedrag in een land als Liberia komt totaal niet doorleefd over.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over uw relatie met Michael, die net aan de basis zou gelegen hebben van de ontdekking van uw homoseksualiteit, helemaal niet geloofwaardig zijn, waardoor ook hiermee aan uw homoseksuele geaardheid geen geloof meer kan worden gehecht. Zo verklaart u dat u uw homoseksualiteit 7 à 8 jaar geleden ontdekte toen een Brit, Michael, u voorstelde om tegen betaling seks te hebben (zie gehoor CGVS, p. 8). U verklaarde bovendien met Michael gedurende meer dan zes maanden een relatie te hebben gehad (zie gehoor CGVS, p. 8) en bevestigde dat hij de eerste man was met wie u een relatie had. Gevraagd wanneer de relatie stopte, verklaart u echter dat dat nu een jaar geleden moet zijn (zie gehoor CGVS, p. 8), wat echter, wat het tijdsaspect betreft, totaal inconsistente verklaringen zijn. U verklaart bovendien de achternaam van Michael te zijn vergeten (zie gehoor CGVS, p. 8), wat totaal onaannemelijk is ook al omdat u tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken wel in staat was zijn achternaam te geven (zie vragenlijst CGVS ingevuld door DVZ, dd. 5/11/2012, p. 16). Verder verklaart u dat uw partner terugkeerde naar het Verenigd Koninkrijk maar weet u niet waar hij daar woont en hebt u sinds hij terugkeerde geen contact meer met hem gehad (zie gehoor CGVS, p. 9). Bovendien antwoordde u, gevraagd naar of jullie de relatie wilden verderzetten nadat hij was teruggekeerd naar het Verenigd Koninkrijk, dat u het niet weet en dat als je het contact verliest, je ook het gevoel verliest (zie gehoor CGVS, p. 9). Het is merkwaardig dat jullie hierover blijkbaar niet gepraat hadden. Verder verklaart u niet te weten sinds wanneer Michael wist dat hij homo was, of Michael ooit problemen had in het Verenigd Koninkrijk omwille van zijn homoseksualiteit en of homoseksualiteit in het Verenigd Koninkrijk al dan niet legaal is (zie gehoor CGVS, p. 9). U weet bovendien dat Michael gehuwd was met een vrouw maar verklaart niet te weten waarom dat zo was, aangezien hij toch homo was (zie gehoor CGVS, p. 9). U verklaarde hierover niet gepraat te hebben wat toch merkwaardig is en weinig doorleefd overkomt.

Gezien bovenstaande opmerkingen kan ook aan uw beweerde homoseksuele relatie met Michael geen geloof worden gehecht.

Ook aangaande uw kennis van de situatie van homoseksuelen in Liberia dienen ten slotte enkele pertinente opmerkingen te worden gemaakt. Zo verklaart u nog Liberiaanse homo's te kennen maar er geen vrienden mee te zijn. Gevraagd hoeveel homo's u dan bij naam kent verklaart u het niet te weten maar dat u niet rond ging. Gevraagd naar andere homo's die problemen hadden verwijst u naar Josh, de man met wie u in een bar zat toen u problemen kreeg (zie gehoor CGVS, p. 11). Uw kennis van andere homo's in Liberia blijkt dus zeer beperkt te zijn. Gevraagd of er in Liberia organisaties zijn die strijden voor de rechten van homo's verklaart u het niet te weten omdat u geen kranten leest (zie gehoor CGVS, p. 11). U legt echter wel een krantenartikel voor waarin sprake is van enkele voorvechters van homo-rechten in Liberia. U verklaart dit artikel echter niet gelezen te hebben (u verklaart immers analfabeet te zijn (zie gehoor CGVS, p. 2)), maar ook niet te weten wat er in staat hoewel Josh het u zou gegeven hebben (zie gehoor CGVS, p. 12, 13). U weet enkel dat erin gesproken wordt over homo's. Gevraagd of u weet wat de Liberiaanse wet zegt over homo's verklaart u het ook niet te weten en u weet ook niet of homo's in Liberia kunnen gearresteerd worden door de politie. U zegt het nooit gehoord of gezien te hebben en dat problemen zich voordoen met gewone burgers op straat (zie gehoor CGVS, p. 12). Al deze vaststellingen met betrekking tot uw onwetendheid over de situatie voor homo's in Liberia laten opnieuw toe uw beweerde geaardheid fundamenteel in twijfel te trekken.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u, voor u naar België kwam, in 2011-2012 reeds in China en Thailand was. U keerde hierna terug naar Liberia (zie gehoor CGVS, p. 3). Ook deze vaststelling ondermijnt ten stelligste uw vrees voor vervolging in Liberia. U vroeg immers geen asiel in een ander land, tot u in België kwam, hoewel u blijkbaar de mogelijkheid had om te reizen (zie gehoor CGVS, p. 3). Verder kan u voornemen om naar Iran te reizen zeer opmerkelijk worden genoemd. U liet blijkbaar na zich te informeren aangaande de situatie in Iran alvorens een visum aan te vragen (zie gehoor CGVS, p. 3), wat voor iemand die beweert homoseksueel te zijn, totaal onaannemelijk is. Er mag van u verwacht worden dat u zich, alvorens u ergens te gaan settelen - zoals u van plan was - u zich eerst informeert aangaande de situaties, meer bepaald voor homo's, in het land waar u naartoe reist. Het feit dat u dit, zeker in het geval van Iran, naliet te doen, toont opnieuw aan dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u homo zijn.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Bij uw aankomst in België was u in het bezit van een paspoort en rijbewijs op naam van V.A.J.. U verklaart dat iemand anders het paspoort voor u heeft aangevraagd op diens naam maar dat de foto wel degelijk de uwe is en dat alle stempels die erin voorkomen afkomstig zijn van reizen die u zelf maakte (zie gehoor CGVS, p. 3). U verklaarde echter het document op frauduleuze wijze verkregen te hebben (zie verslag federale politie, dd. 30/10/2012). Uit het evrslag van de politie blijkt echter nergens dat uw verklaringen hieropmtrent bevestigd werden door objectieve vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 8, § 2 a), artikel 12, en artikel 13, § 3 van richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, alsook van het algemeen beginsel van eerbiediging van de rechten van verdediging, meer bepaald het recht in elke procedure gehoord te worden, en tenslotte van het 'recht op behoorlijk bestuur'.

Waar verzoeker een schending aanvoert van de artikelen 8, § 2 a), artikel 12 en artikel 13, § 3 van de bovenvermelde richtlijn 2005/85/EG merkt de Raad op dat deze bepalingen omgezet zijn in Belgisch recht en derhalve directe werking ontberen. Verzoeker toont niet aan dat deze bepalingen bij gebrek aan correcte omzetting in Belgisch recht wel over directe werking zouden beschikken. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar verzoeker een schending van het 'recht op behoorlijk bestuur' opwerpt merkt de Raad op dat verzoeker nalaat te duiden welk principe van de beginselen van behoorlijk bestuur hij in concreto geschonden acht en hoe de bestreden beslissing dat principe zou schenden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Zo verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve procedure en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel gelden in tuchtzaken. Verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot een bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Uit de toelichting bij dit middel leidt de Raad af dat verzoeker in wezen de hoorplicht geschonden acht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waardoor dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS, nr. 167.853 van 15 februari 2007). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een vragenlijst heeft ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij daar werd uitgenodigd om een korte toelichting te geven over zijn asielmotieven ter voorbereiding van het gehoor door het Commissariaat-generaal. Door een vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker uitvoerig gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken, zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Uit arrest C-277/11 van 22 november 2012 van het Europees Hof van Justitie, door verzoeker bijgevoegd (stuk 2), kan slechts worden afgeleid dat ook het onderzoek naar de subsidiaire bescherming moet voldoen aan de minimumvoorwaarden vervat in richtlijn 2005/85/EG. Verzoeker slaagt er evenwel niet in om in concreto aan te tonen dat de bestreden beslissing genomen is met miskennis van één van die minimumnormen, zoals omgezet in de Belgische vreemdelingenwet. In weerwil van wat verzoeker stelt, verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe om een apart, tweede gehoor te organiseren voor het onderzoek naar de subsidiaire bescherming. Evenmin bestaat er een rechtsregel die de commissaris-generaal ertoe verplicht om verzoeker tijdens of na het gehoor te confronteren met de motieven waarop hij zijn beslissing wenst te baseren.

2.2.1. In een tweede middel afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) ernstige vragen kunnen gesteld worden bij zijn beweerde problemen omwille van het feit dat zijn broer generaal zou zijn geweest onder Charles Taylor, (ii) ook enkele bedenkingen geformuleerd kunnen worden aangaande zijn bewering problemen te hebben gekend in Liberia omwille van zijn homoseksuele geaardheid, (iii) ook aan zijn beweerde homoseksuele relatie met M. geen geloof kan worden gehecht, (iv) opgemerkt dient te worden dat hij, voor hij naar België kwam in 2011-2012 reeds in China en Thailand was en hierna terugkeerde naar Liberia wat zijn vrees voor vervolging in Liberia ondermijnt, en (v) hij in het bezit is van een paspoort en een rijbewijs op naam van V.A.J. en uit het verslag van de politie nergens blijkt dat zijn verklaringen hieromtrent bevestigd werden door objectieve vaststellingen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 november 2012 (CG nr. 1201377), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de toegang werd geweigerd tot Zuid-Korea omdat hij onvoldoende bestaansmiddelen had. Verzoeker werd daarop teruggedreven naar België, het land van waaruit hij was vertrokken. Bij aankomst in België werd verzoeker door de Federale Politie onderschept. Uit het verslag dat ter gelegenheid van die onderschepping werd opgesteld dd. 30/10/12

blijkt dat verzoeker in het bezit was van een Liberiaans paspoort en een Liberiaans rijbewijs op naam van V.A.J.. De pasfoto op dit paspoort komt overeen met verzoeker. Uit het verslag van de politie blijkt nergens dat het om een vervalst rijbewijs of een vervalst paspoort zou gaan.

Bij zijn asielaanvraag verklaarde verzoeker dat hij, in weerwil van de identiteitsgegevens op het reispaspoort en het rijbewijs in zijn bezit, in werkelijkheid Laurence Fune heet. De Raad kan geen geloof hechten aan deze beweerde identiteit gezien (i) verzoeker bij zijn onderschepping in het bezit was van een reispaspoort op naam van V.A.J., voorzien van een pasfoto die overeenkomt met verzoeker, (ii) verzoeker bij zijn onderschepping geen enkel document bij zich had dat die de beweerde identiteit Laurence Fune vermag te attesteren en (iii) verzoeker tot op heden geen enkel origineel identiteitsdocument voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat hij werkelijk Laurence Fune heet. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift weliswaar een fotokopie van een geboorteakte op naam van Laurence Fune (stuk 2), doch aan dit document kan geen bewijswaarde worden gehecht gezien fotokopieën makkelijk met knip- en plakwerk te vervalsen zijn. De andere documenten die verzoeker voorlegt betreffen niet verzoeker, doch een zekere F. Dunstance, en zijn als dusdanig irrelevant voor het staven van verzoekers beweerde identiteit. In geen geval vermogen de voorgelegde documenten afbreuk te doen aan de objectieve bewijswaarde van het reispaspoort en rijbewijs waarmee verzoeker werd onderschept en waarop door de Federale Politie geen onregelmatigheden werden vastgesteld.

2.2.5. Zo verzoeker ter terechtzitting stelt dat hem een originele geboorteakte wordt opgestuurd, zijn broer Dunstance verzoekers naam heeft vernoemd tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toen hij een paar jaar geleden een asielaanvraag indiende, en hij zelf de naam van zijn broer vermeldde tijdens zijn gehoor naar aanleiding van zijn asielaanvraag, en daaruit dient afgeleid te worden dat Dunstance wel degelijk zijn broer is en hij derhalve een vrees voor vervolging koestert omwille van zijn verleden als generaal bij Charles Taylor, stelt de Raad vast – in de mate geloof kan gehecht worden aan de familieband – dat uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling van 28 juni 2006 (neergelegd ter terechtzitting door de verwerende partij) blijkt dat de genoemde Dunstance (i) *“geen enkel (authentiek) document neer(legde) ter staving van zijn identiteit en zijn reisweg”*, (ii) de situatie in Liberia grondig in de goede richting is gewijzigd sinds hij zijn land van herkomst verliet en het UNHCR bovendien reeds begonnen is om de vrijwillige terugkeer van Liberiaanse vluchtelingen massaal te promoten als gevolg van de positieve veranderingen, (iii) zijn vrees voor een eventuele terugkeer louter gebaseerd is op vermoedens en algemene veronderstellingen en hij geen objectieve en concrete elementen naar voor bracht die zijn vrees voor vervolging in deze context kunnen staven, (iv) zijn bewering dat indien hij niet zou vermoord worden hij dan zou sterven door de vloek die op hem rust vrij speculatief is omdat dit verwijst naar (bij)geloof dat niet objectief kan getoetst worden, (v) zijn verklaringen en vrees voor de voormalige LURD-rebellen in het algemeen niet strookt met informatie toegevoegd aan zijn dossier (eigen onderlijning). Uit de beslissing van de commissaris-generaal in hoofde van Dunstance blijkt dat op basis van de elementen van zijn dossier de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de vaststelling kwam dat hij niet voldoet aan de criteria die werden vastgesteld in het Vluchtelingenverdrag en bijgevolg niet als vluchteling kan worden erkend. In tegenstelling tot wat verzoeker meent in zijn verzoekschrift blijkt uit deze beslissing dat Dunstance zijn actuele vrees voor vervolging niet aannemelijk maakte. Uit deze beslissing kan daarenboven niet worden afgeleid dat Dunstance oorlogsmisdaden zou hebben gepleegd tijdens de periode dat hij aangesloten was bij het leger van Charles Taylor of daarna. De stelling dat de dossierbehandelaar tijdens het gehoor van Dunstance zou gezegd hebben dat er mogelijks sprake was van oorlogsmisdaden veranderd niets aan de conclusie na het onderzoek van de afgelegde verklaringen in vergelijking met de informatie zoals blijkt uit voornoemde beslissing, dat Dunstance zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad is derhalve van oordeel dat – in de mate verzoeker de broer is van Dunstance – verzoeker, gelet op de beslissing in hoofde van Dunstance, met zijn beweringen over zijn vermeende broer niet aantoonde dat hij zelf een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Liberia door derden omdat zijn broer generaal was en vele mensen vermoordde. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker reeds in 2011-2012 Liberia verliet en hierna gewoon terugkeerde naar zijn land van herkomst wat haaks staat op zijn bewering dat hij reeds jaren gevisseerd en vervolgd wordt door de daden van zijn broer Dunstance. Verzoekers houding ondermijnt derhalve finaal zijn vrees voor vervolging.

2.2.6. Verzoekers loutere bewering dat hij voor zichzelf nog geen duidelijkheid heeft over zijn seksuele geaardheid en hij momenteel verkiest om met mannen om te gaan maar een relatie met een vrouw niet uitsluit overtuigt allerminst.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van zijn homoseksuele geaardheid weinig doorleefd overkomen. Verzoeker stelde immers, gevraagd naar zijn gevoel toen hij beseftte dat hij homoseksueel was, *“dat dit mijn gevoel was en dat ik daarvoor moet geaccepteerd worden. (...) Het is nu eenmaal zo. Ik had niet verwacht dat die dingen zo ver zouden gaan. Later veranderde dat toen het slecht werd voor gay-mensen.”* (administratie dossier, gehoorverslag CGVS, p. 10). Echter, redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker, die afkomstig is van een homofobe samenleving waarin homoseksualiteit taboe is, zoals blijkt uit het artikel dat verzoeker indiende bij zijn asielaanvraag, zijn ontdekte homoseksualiteit op de leeftijd van 24-25 jaar (7 à 8 jaar geleden) minstens als problematisch zou hebben ervaren, vermits hij een relatie had met een vrouw met wie hij een zoon heeft. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing dat verzoeker een uiterst gebrekkige kennis vertoont aangaande homoseksualiteit in Liberia en hij geen enkele affiniteit heeft met de leefwereld van Liberiaanse homoseksuelen. Hij kende geen organisaties in Liberia die strijden voor homo-rechten, niettegenstaande hij in het bezit was van een artikel over homo-rechten in Liberia. Hij wist niets over de wetgeving ten aanzien van homo's en kon zelfs niet aangeven of homo's al dan niet kunnen gearresteerd worden door de politie. Van iemand die afkomstig is van een samenleving waarin homoseksualiteit taboe is en strafbaar wordt gesteld, die beweert een homoseksuele geaardheid te hebben, voorhoudt dat hij een homoseksuele relatie had, beweert dat hij om die reden werd geslagen en die stelt ingevolge deze geaardheid vervolging te vrezen van “mensen op straat” (gehoor, p. 8), kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich informeert over de strafrechtelijke vervolging die hij riskeert of de mogelijke bescherming indien hij publiekelijk wordt gevisieerd. Dit klempt des te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn relatie niet verborg, en iedereen zijn geaardheid wist (gehoorverslag, p. 8). De situatie ten aanzien van homo's in Liberia zoals beschreven in het door verzoeker neergelegde artikel kan iemand die daadwerkelijk homoseksueel is niet zijn ontgaan, zelfs al is de betrokkene zoals in het geval van verzoeker ongeletterd. Verzoeker had immers het krantenartikel in zijn bezit bij aankomst in België en hij verklaarde daarover dat zijn vriend J., eveneens homo, het hem had gegeven. Derhalve kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker en J. zouden gepraat hebben over de inhoud van het artikel betreffende homo's en homorechten in Liberia.

De Raad is derhalve van oordeel dat van een persoon die afkomstig is van Liberia en die voorhoudt homoseksueel te zijn redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de situatie voor homoseksuelen in zijn land. De Raad herhaalt dat zelfs indien geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat verzoeker laag geschoold of ongeletterd is en hij geen kranten leest de situatie ten aanzien van homoseksuelen niet aan zijn aandacht zou hebben kunnen ontsnappen.

Verzoeker stelt dat mensen in zijn gemeenschap op de hoogte waren van zijn homoseksualiteit en hij zijn relatie met M. niet verborgen hield, zelfs openlijk beleefde, zoals mekaar vastpakken en knuffelen in een gewone bar (gehoor, p. 8). Dergelijke onrealistische verklaringen ondermijnen eveneens de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, vermits het niet aannemelijk is dat hij dergelijk risicovol gedrag zou stellen in een homofobe maatschappij als de Liberiaanse. Deze onrealistische voorstelling van de wijze waarop hij zich als homoseksueel in Liberia zou hebben gedragen en voormelde onwetendheden in hoofdte van verzoeker zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde homoseksuele geaardheid, noch aan de concrete asielmotieven die aan zijn vlucht ten grondslag zouden hebben gelegen. Derhalve maakt hij evenmin aannemelijk dat hij op grond hiervan zou zijn vervolgd.

2.2.7. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.2.8. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar zijn feitenrelaas zoals uiteengezet met betrekking tot zijn aanvraag van de vluchtelingenstatus. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het verzoekschrift en

het administratief dossier geen andere redenen waarom verzoeker in aanmerking zou komen voor de subsidiaire bescherming.

2.2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS